

תצהיר

אני החתום מטה, **שאול סייג**, נושא ת"ז 59751636, לאחר שהוזהרתי כי עלי לומר את האמת וכי אהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא אעשה כן, מצהיר בזה בכתב כדלקמן:

1. הנני עושה תצהירי זה כתצהיר עדות ראשית במסגרת הליך ת"א 32035-06-24 בבית משפט השלום בכפר סבא.

2. אני יליד 23.07.1965, כיום כבן 60, ומתגורר ברחוב שלם 12 ברמת גן.

3. כפי שאפרט, בשנת 2017 נפגעתי בשתי תאונות דרכים בהפרש של שלושה חודשים, מאז חיי השתנו מן הקצה אל הקצה, ואנסה לספר את אשר אירע לי בשורות הבאות.

4. בשנים שלפני התאונות עבדתי בבית החולים תל השומר (שיבא) בתפקיד אחראי שטחים ציבוריים, עבודה במשרה מלאה תובענית ומחייבת עם אחריות רבה המתפרשת על מגוון נושאים שקשורים במתחם בית החולים.

5. בתאריך 19.5.2017 הלכתי בסמוך לשער הכניסה הגדול, כך הוא נקרא, לראות שהשער נפתח ומתפקד, כשלפתע רכב שהיה עם דלת פתוחה נסע רוורס ואני נפגעתי והוטחתי חזק בקרקע.

רצ"ב תוצאות שאילתא קרנית וקישור לסרטון המתעד את התאונה, מסומנים "1-2" בתיק המוצגים.

6. זה היה מאוד מפחיד, הייתי המום, כאוב ומדמם, כאב לי מאוד צד ימין, זרוע ימין, המרפק שדימם והכתף בעיקר. הגב הצלעות. היה לי קשה לנשום וזה היה מבהיל. תפרו וחיתו את החתכים, עשו לי בדיקות וחיטוי ושחררו אותי הביתה עם משככי כאבים. בהמלצה למנוחה, מעקב רפואי, החלפת תחבושת כל יומיים והוצאת תפרים אחרי שבועיים.

7. הימים הראשונים היו קשוחים, כאב לי לשבת ולשכב, רגל שמאל כאבה, זרוע וכתף ימין כאבו, הצלעות והגב כאבו, הייתי לוקח כדור לשיכוך כאב ומנסה למצוא תנוחה שכואבת כמה שפחות. היה גם את הפחד שליווה, החשש הזה שפתאום משום מקום חובטים בך.

8. לא האמנתי כמה שזה משפיע עליי ואני לא מסוגל לעשות פעולות פשוטות, אני זוכר שהיו לי ממש נפילות. נבדקתי בקופה ובבית החולים ואמרו לי ליטול את הכדורים ולעשות פיזיותרפיה וזה מה שעשיתי.

9. בני נדיר, אז כבן 20 התגורר איתי ועזר לי מאוד, היה דואג לי לפני שיוצא בבוקר, בצהריים גרושתי הייתה באה בהתחלה ובהמשך לאט לאט התחזקתי ולימדתי את עצמי טכניקות לעשות פעולות יום .

10. עם הזמן ועם הטיפול חזרה לי העצמאות ויכולתי להתנהל ללא עזרה צמודה, אני לא רציתי להיות לנטל, זה לא מתאים. אני גם צריך את הפרטיות שלי וגם הם.

11. תוך כדי המעקב הרפואי הבירורים והטיפול בכתף לא יכולתי יותר להיות בחוסר מעש, חזרתי לעבודה, לקחתי את הכדורים רק כשהייתי צריך ונשכתי שפתיים. העבודה והעיסוק היו מאוד חסרים לי.

12. בתאריך 22.10.2017, רק חזרתי לעבודה, ובמהלך נסיעה על הקטנוע כדי להתנייד במתחם, בכיכר רכב פגע בי ואני נזרקתי מהאופנוע על האספלט.

רצ"ב אישור משטרה ורישיון רכב, מסומנים "3-4" בתיק המוצגים.

13. אני זוכר שמרוב כאב לא יכולתי לדבר, לכמה רגעים לא הייתי בטוח אם זה באמת קורה לי או שזה חלום של התאונה שהייתה לי ממש לא מזמן פה בסמוך רק בגירסה אחרת כמו שהחלומות יודעים לייצר, הכל כאב, הרגל והקרסול בערו מכאב.

14. היה המולה, צוות רפואי, אנשים זזים במהירות ואני כאילו קפוא ובווער מכאב. נתנו לי משהו להרגעת הכאבים ולקחו אותי לבית החולים, רופאים דיברו, עשו לי צילומים ואמרו לי שאין כל כך ברירה וחייבים לנתח ולקבע את העצמות בברזלים.

15. החלטות התקבלו מולי ואני מוצא עצמי מובל לחדר ניתוח, מורדם, מתעורר, מטושטש ואז הכאב חוזר בעוצמה. אחרי הניתוח לימדו אותי להזריק לעצמי זריקה פעם ביום בבטן ושחררתי מלווה בבן שלי כשהרגל מגובסת.

16. אני בבית, לא יכול לדרוך, כתף וזרוע ימין מנוטרלות ואני שוב צריך עזרה רק שהפעם לא יכולתי לברוח גם אם רציתי. הייתי מלווה למרפאות חוץ לבדיקות, הכאבים היו אדירים, פתחו את הגבס, בדקו, החזירו ובמקביל אני צריך גם להמשיך בטיפול בזרוע ובכתף.

17. הכדורים לשיכוך כאב כבר לא עזרו, גם מינון כפול לא עזר, הפנו אותי למרפאת כאב וניסו כל מיני תרופות וזריקות לשיכוך כאב. הטיפול השפיע קצת והיו יותר הפוגות בין כאבים, התחלתי להתהלך לאט לאט, בהתחלה עם גבס והליכון, בהמשך קביים גבס ומגף. למדתי ללכת מחדש אבל כמו תינוק שלומד ללכת נפלתי כמה פעמים. נזקקתי לטיפול, לחבישות, לקיבועים. זה כאב, חטפתי בכל הצדדים. הרגשתי שוב כמו תינוק, אבל תינוק מגודל וכאוב. הרגשתי רע זקוק לתמיכה בעזרים כדי ללכת או השגחה של מבוגר.

18. במסגרת המעקב אובחן לי קרע ובצקת בכתף, טופלתי במרפאת כף רגל שם בדקו כל פעם אם יש איחוי והורידו לחץ מהגבס, פעם אחר פעם אמרו שאני עדיין לא כשיר

לעבודה והפנו אותי למרפאה תעסוקתית. החלום לחזור לעבודה שלי הלך והתרחק. מצאתי את עצמי במקום העבודה אבל בצד השני, בצד של החולה.

19. בהתחלה הייתי אופטימי וכל פעם שהגעתי קיוותי שהצילום יראה שעל אף שזה לא מרגיש ככה יש איחוי וזה עניין של זמן שהולך ופוחת. לצערי כל צילום רק הרחיק אותי יותר ויותר. עשו לי כל כך הרבה בדיקות שאני כבר לא זוכר מה כיוונו לאיזה חלק בגוף.

20. הייתי תשוש, תשוש מהכאב, תשוש מהמעקב הרפואי, תשוש מהצרכים שפתאום הפכו להיות כאלה. היום הפך קשה, הלילה הפך לשחור. רציתי לסיים עם כל הבדיקות ולנוח אבל לא מצאתי מנוחה גם לא בבית שלי, במיטה שלי. החליטו להפנות אותי לבדיקת פסיכיאטר שנתן לי כדורים ואמר שצריך גם שיחות עם פסיכולוג. אני עדיין לא מצליח להתהלך בלי קביים או לפחות מקל עם בסיס רחב, ממש כאבי תופת ועכשיו לשלב לכל הבדיקות גם פסיכולוג ופסיכיאטר קבועים.

21. בשלב מסוים לא יכולתי יותר. אחרי כמה אירועים שמצאתי את עצמי מתרגז על אנשים שאני אוהב, והתסכול שיצא ממני. שחררתי, אז אקח עוד כמה כדורים. לא חשבתי, עשיתי, כמו חייל, על אוטומט.

22. המליצו לי להתחיל טיפול לשיכוך כאב באמצעות קנאביס. כל החיים שלי לא נגעתי בדברים האלה גם שמסביבי היה והרופא המליץ וקיבלתי רישיון ומרשמים.

23. לא ידעתי כמה שזה יקר, למזלי ההוצאות מוחזרות לי ברובן ע"י ביטוח לאומי/קופת חולים, אבל צריך להגיש להם כל פעם ולא תמיד אני מצליח. יפה או אחד הילדים לפעמים קונה לי כשאני חנוק. לצערי אני לא יכול להחזיר להם גם כשאני מקבל את הקצבה החודשית כי הסכומים לא מספיקים לי אפילו לדברים בסיסיים.

רצ"ב המלצה לרישיון, מרשם וקבלות חלקיות, מסומנות "5-6" בתיק המוצגים.

24. הייתי ממש מתנתק, היו לי הפוגות של מציאות עם כאב וטשטוש והרגשתי מכוער, הרגשתי רע, מוזנח. אם לא גרושתי והילדים לא יודע מה היה קורה. גרושתי דאגה לי לסדר יום, לכדורים, להסדרת תשלומים שהלכו ונצברו, שכירות, תחבושות, אחת לכמה שעות, מישהו שיסדר את הבית, חשבונות, משהו מתוק, למזון. אנחנו גרושים אבל כמו חברים טובים. תמיד היינו בקשר טוב, אבל לא ראיתי וידעתי כמה שאני בר מזל שיש לי אותה.

25. הבנים רק חיכו שאבקש אבל מאוד התביישתי, לא רציתי להרוס להם את החיים, לכל אחד נתיב משלו ואני הייתי מאוד תליתי, לא רציתי ליפול עליהם. הייתי כבד, לא מתאים.

26. אהבתי את העבודה, אהבתי את ההתעסקות, אני איש של אנשים, של חברה, לא של עבודה משרדית. משנת 2012 עבדתי במשרה מלאה פלוס בשיבא, למי שלא יודע שיבא מצוי במתחם ענק הרבה שטח. בתפקידי הייתי אחראי על השטחים שבין המבנים.

27. זו לא עבודה קלה, היא לא מתאימה לכולם. המון הליכה, להרים דברים, להפעיל עובדים, לארגן, לדאוג שהדברים יעשו לשביעות רצון המנהלים. יש המון אירועים, הקפצות, תקשורת, אירוע רב נפגעים. העריכו אותי, שלחו אותי לקורסים, הדרכות, הכשרות.

28. התפרנסתי בכבוד, היו לי את כל התנאים של עובד מדינה, אחריות, מגע עם אנשים שונים. השכר שלי היה כ-10,000 ש"ח נטו לחודש. הייתי מבסוט, היו העלאות שכר מפעם לפעם, תוספות. תכננתי להמשיך ולעבוד עד לגיל הפרישה ואף מעבר לכך.

רצ"ב תלושי שכר וטופס 106 משיבא, מסומנים "7" בתיק המוצגים.

29. כל מה שהתרחקתי ממנו כל החיים בא לי פתאום. אני איש של שטח, מרחבים, סוסים, אוויר. יכולתי ללכת שעות ללא הפסקה ונהנתי. הייתי עובד שעות נוספות ועובד גם בזמני הפנוי. לפעמים מארגן הובלה, מארגן הסעה, פירוק. מקבל קצת דמי כיס מעבר, בסך הכל בין חברים, הם חוסכים אני נהנה וגם מרוויח.

30. התרופות, הקנאביס, הזריקות, הביקורים אצל הרופאים והטיפולים ממש גמרו אותי. מאדם עצמאי, מסבא שעובד בעבודה מסודרת במקום הכי יציב שיש, שרק מחפש סיבה להיות בחוץ ובחברה הפכתי לסמרטוט שתלוי באחרים, בעזרים ובתרופות כדי ללכת לסיבוב בשכונה. כמו כלב שרק מחכה שיוציאו אותו לטיול.

31. טופלתי כל הזמן בקשר עם הבעיות האורתופדיות, מרפאת כף רגל וקרסול, כתף, גב, כאב, אבל מצבי הנפשי לא נתן לי שקט, גם ככה נגזר עלי להיות מסוגר בגלל הקושי בתנועה וניידות אבל התחלתי להסתגר, להימנע ממפגשים חברתיים, הלכתי לבדיקות ולטיפולים וזהו. לא רציתי ולא יכולתי לראות אנשים, גם בושה, גם לחץ וחרדה עטפו אותי כאילו הם חלק ממני. הייתי תשוש עייף ומאוד דרוך, מאיפה יבוא הכאב הפעם.

32. קיבלתי תרופות שונות אני כבר לא יודע להגיד איזה עזרה לי יותר, ואיזה פחות ובאיזה שילוב. היו לי מצבי רוח משתנים, בחלק מהמקרים היו צריכים לרסן אותי, עליה במשקל, ירידה במשקל, מחשבות רעות, מחשבות על הסוף, תחושה של זומבי, כמו מכונה, עייפה וכאובה.

33. יש כמה תרופות שאני יודע להגיד כי הם כבר הפכו לחלק ממני. יש לי בכיס תמיד עטיפות נייר כסף ובתוכן מינונים של תרופות לכל מצב. תרופות הרגעה מיידית ויציאה מהתקף, תרופות איזון וקנאביס מגוגל.

34. ספיר שטיפלה בי בשיבא פעם בשבוע הציעה לי אשפוז יום. זו הייתה סטירת לחי, וואחד סטירה. פתאום אתה מבין שאתה חולה פסיכיאטרי "על מלא" מגאינין קוראים לזה אצלנו.

35. אמרתי שאני מתלבט וביקשתי לחשוב על זה. המליצו לי על אבחון פסיכודיאגנוסטי אותו עשיתי ואחריו אמרו לי שמצב שלי יש סכנה בינונית וכדאי לי ולסביבה שאני אקבל על עצמי אשפוז יומי לתקופה של מספר חודשים במחלקה הפסיכיאטרית.

36. אני רוצה להבריא ולחזור לתפקד, פחדתי מאוד מהכל, אז החלטתי לפחד גם מזה אבל ללכת על זה.

37. אמרו לי שיש לי PTSD חרדה דכאון וקושי הסתגלות ושיש כללים שחייבים לציית להם. יש גם "עונשים" ושה מרצון אבל מחייב. באתי עם הרבה רצון טוב אבל זו הייתה תקופה של רכבת הרים הכי מפחידה וקשה שיכולתי לדמיין. קיבלתי שם תרופות במינונים מאוד גבוהים וחלקים שלמים נמחקו לי. היו לי כמה מקרים שלא יכולתי יותר והתפרצתי. ריסנו אותי, נתנו לי טיפולי הרגעה בתרופות ועונשים ולאט לאט הפנמתי שזה כמו טירונות ואין לי ברירה.

38. למדתי על אחרים, על התמודדויות, על עצמי. ונאלצתי להתמודד עם אני החדש. הפחות חזק והנכה. מתמודד גוף ונפש קוראים לזה.

רצ"ב פרוטוקולים והחלטות המל"ל, מסומנים "8" בתיק המוצגים.

39. היו צריכים להעלות נושאים שקשים לנו וביחד עם המטפלים היינו מפוצצים אותם ומקבלים כלים. כל אחד משהו שיתאים לו. לא תמיד זה התאים, בהרבה פעמים זה היה מאוד כואב, כמו לחטט בפצע מדמם עם פצירה. לפעמים פיצוח מקרה כזה מביא נפילה חזקה. זה ממש כמו לקפוץ מגובה עם תקווה לנפילה טובה על הרגליים.

40. במקביל עשו לי פניה לסל שיקום בביטוח לאומי, שיחות עם עובדים סוציאליים. טירונות של סיירת. אני לא קורא וכותב אז היו לי הרבה תרגילי מחשבה וזכרון שנתנו לי. התחלתי לשמוע גם דברים מעולמות תוכן שלא הכרתי, הבן שם לי תוכניות טלוויזיה ישנות, שיעורים של ישעיהו ליבוביץ', פופוליטיקה, טומי לפיד, כל מיני נושאים שפעם פספסתי שגם החזירו אותי קצת לשאול של העבר, זה קצת הפך את הניתוקים והפלאשבקים לאחרים, זה כאילו איזן אותם בתקופה הזאת, או הפך אותם לאחרים לפחות.

41. בשלב הזה אני כבר כ-5 שנים לא עובד ואני לא רואה את האור בקצה המנהרה אבל אני לפחות יודע שאני במנהרה ולא בנפילה חופשית בבור ללא תחתית. יש נפילות, אבל בורות יותר קטנים ופחות עמוקים בתקופה הזאת עם ההתקדמות. אני כבר שחררתי מהעובדה שאני תלוי בתרופות, בקנאביס ובעזרה מיפה והבנים. לא יכולתי יותר להילחם ונהייתי נשלט לחלוטין.

42. באשפוז יום הייתי פחות משנה, זה היה אחד האירועים הכי קשים שחוויתי בחיי אבל גם אחד האירועים הכי משמעותיים לטובה. מצד אחד עברתי שם טיפולים מאוד מאוד קשים נפשית ופיזית, קשה לי לדבר על זה יותר מדי, אבל כשמישהו מציג עצבנות או חוסר שקט, יש אחים שתפקידם לשמור על האווירה בין המטופלים והם נאלצים לרסן בצורה פיזית וזה נוראי גם לראות את זה על אחרים וגם לחוות את זה בעצמך.

43. בחודשים הראשונים לא הייתי בטוח שעשיתי את הדבר הנכון, היו ימים של התמוטטויות שהודעתי שאני במצב נפשי קשה ולא יכול להגיע ובמקרים כאלה נבדקתי והייתי צריך לקבל אישור על היעדרות. לאחר כל היעדרות כזאת אתה נבדק במיון הפסיכיאטרי ולפעמים נותנים תרופה נוספת נקודתית או מגדילים מינונים.

44. במצב של התדרדרות או חוסר יכולת להתמודד עם הקושי הנפשי אתה נשלח ל"קופסא" שזה במיון הפסיכיאטרי שם מטפלים ובודקים בלא מעט מקרים יש צורך במתן תרופות הרגעה במינון גבוה שגורמות לשכחה ולערפול ובהרבה מהמקרים נדרש ליווי ואחד מבני המשפחה היה חייב לבוא להיות איתי שם עד שאני אהיה מאוזן ורגוע יותר. הליווי הוא חובה גם בהזרקות שיכוך כאב במכון כאב אז יפה והבנים התרגלו כבר שצריך ללוות אותי. זה לא נעים. למכון כאב זה פחות נורא אבל כשאתה במצב לא יציב זה יכול להיות מאוד מכוער ומבייש.

רצ"ב תיעוד רפואי וחוות דעת ד"ר קרת, מסומנים "9-10" בתיק המוצגים.

45. החודשים חלפו וזה לא נהיה קל יותר אבל קיבלתי עוד כלים שעזרו לי לחפור את המנהרה שהייתי בה אז ומשמשים אותי עד היום, למעשה על בסיס קבוע.

46. לאורך כל האשפוז המון שיחות והעלאת דברים מהעבר כדי להבין איך אפשר לתקן ובתקווה להתחזק נפשית.

47. התמסרתי לחלוטין, הייתי כמו בובה ושאמרו לי לדבר ולשתף בהכל ככה עשיתי. אני רק רוצה להבריא, כבר לא האמנתי שאצא מזה אבל בחלוף החודשים ועם ההתקדמות נתנו לי יותר ויותר תקווה ובטחון.

48. אמרו לי שגם זה שאני מטפל בעצמי יוכל לעזור להם ולביטוח לאומי לשלב אותי במסגרות כמו סל שיקום בתקווה למצוא לי תעסוקה או לפחות עיסוק שאוכל לבצע.

49. הייתי מאוד פתוח וחשוף וזה היה מאוד קשה וכואב והביא אותי כמה פעמים להתמוטטויות נפשיות, היו ימים שהרגשתי שממש חודרים לי לנשמה, הרגשתי ערום פצוע ונשלט לחלוטין על ידי אחרים.

50. לא נולדתי עם כפית זהב בפה, אפשר לומר שאפילו לא עם כפית. היה לי בית חם ואוהב אבל ילדות לא פשוטה בסביבה קשוחה. לצערי בעבר היו לי כל מיני התמודדויות קשות שלא יכולתי לעמוד בהן ולא הצלחתי למצוא את המשהו שמתאים לי ביותר.

51. כשהייתי צעיר עשיתי שטויות, כמובן שככל שהתבגרתי עבדתי במקומות מסודרים יותר אבל גם חליתי, וגם פוטרתי ודברים לא הסתדרו. לא היה לי פשוט בכלל אבל התפרנסתי והצלחנו לחיות עם ראש מעל המים רוב הזמן.

52. מעולם לא הייתי מפונק, למרות כל הקשיים שהיו, תמיד עבדתי והייתי עסוק ומועסק. אני ממש לא מפונק, ההיפך הוא הנכון, אין לי אגו. אבל לפני התאונות ב2017 הייתי לפחות בדמות אדם. מאז התאונות אפילו לא אדם, בובה על חוטים

53. לצערי רוב העבודות לאורך השנים לא היו מקומות שהייתי יכול להישאר בהן עד לפרישה. חיפשתי יציבות ותנאים בהתאם לחוק בצורה מסודרת ובשנת 2012 שהצליחו להכניס אותי לעבודה בשיבא הייתי מבסוט וקצת חששתי שאולי לא אצליח בגלל המגבלה שלי שאני לא יודע קרוא וכתוב.

54. המטרה שלי הייתה לעשות הכי טוב שלי ואז אולי אצליח למרות החיסרון הגדול הזה.

55. התחלתי בתור עובד ניקיון, עשיתי כל מה שביקשו ממני, עבודה קשה מאוד אבל במקום טוב עם תנאים ואנשים טובים ולאט לאט, לא רק שעניין הקריאה והכתיבה לא היה משמעותי עבורם, אלא, היו מרוצים ממני, ונתנו לי עוד ועוד תחומי אחריות וקידומים.

56. כעבור זמן לא רב מצאתי את עצמי בתפקיד אחראי ובהתחלה ניתן לי להיות אחראי על שטח מצומצם יותר, ועם הזמן שטח אחריותי גדל עד שהגיע לאחריות כוללת עם 15 עובדים אותם אני מנהל ומתפעל ביומיום.

רצ"ב אישור העסקה, דוח רציפות ואישורים על הכשרות, מסומנים "11-13" בתיק המוצגים.

57. המעקב הפסיכיאטרי בשיבא היה הכי טוב, סמכתי עליהם ובאמת היה להם אכפת ממני, את זה אני יודע להגיד היום.

58. היו לי מחשבות לסיים עם הסבל ועם כל השחור הזה בחיים, האשפוז יום הציל אותי ממש. קיבלתי ולמדתי כלים חשובים. שילמתי מחירים מאוד כבדים. אני עד היום משלם על זה בריבית.

59. לאחר כעשרה חודשים שוחררתי מהאשפוז יום. עכשיו התחילה המלחמה, עד עכשיו הייתה טירונות של סיירת ועכשיו לחימה. לימדו אותנו שזו מלחמה יומיום. כל יום מחדש. זה מעייף, הלוואי שלא הייתי צריך לעבור את זה לא אז ולא כל יום. בשנים האחרונות נפטרו שני הורי, משענות חיי, נותרתי יתום אבל זכיתי לאחרונה להיות סבא שזו עוד סיבה להישאר.

60. אחרי האשפוז המשכתי במעקב הרפואי גם במרפאה האורתופדית ומרפאת כאב וגם במחלקה הפסיכיאטרית. המשך טיפול תרופתי ולאט לאט היפרדות מהמקל הליכה והליכה ללא עזרה בקבוע. כל הזמן לאורך הטיפולים אמרו לי מפורשות להגיד ולהציף הכל אבל בשום פנים ואופן לא להפסיק לקחת את הטיפולים והתרופות שהמליצו הרופאים השונים.

התרופות עוזרות אבל יש להן מחיר כבד מאוד אותו אני צריך לשלם כל פעם כדי שאוכל להיות מאוזן ולא מסוכן או עצבני. זה גם יקר אבל כמו הקנאביס אני פונה ומקבל החזרים בד"כ. לצערי זה לא אוטומטי ורק אם אני פונה באמצעות אני או המשפחה מקבלים החזר בסוף.

61. למזלי גרושתי והילדים היו שם לצידי רוב הזמן, כשלא התביישתי ומנעתי מהם בגלל המצב. הרבה פעמים לא יכולתי להיות בסביבת אנשים ונאלצתי לסבול, ליפול ולחטוף בשקט.

62. הכלים שלמדתי עזרו לי לשלוט בהתקפי החרדה והזעם, לא יכולתי למנוע אותם אבל יכולתי לאזן ולהתאושש יותר מהר מבעבר.

63. עם הזמן כשהתאפשר לי הגשתי בתמיכה ובעידוד של הצוות הפסיכיאטרי בקשה לשילוב במסגרת מוגנת דרך סל שיקום.

64. היו לי עוד כמה אירועים בהם נזקקתי לפנות למיון. הקושי והכאבים העזים בשילוב עם התרופות גרמו לי למספר נפילות. גם נפשיות וגם פיזיות. כל פעם ביצעו בדיקות, חשבו אולי אירוע לבבי, אולי משהו בלחץ דם. אמרו לי שאלו התקפי חרדה ואחרי בדיקות שוחררתי להמשך טיפול פסיכיאטרי ומעקב המטפלים. העלו לי את המינונים והמשכתי.

65. במסגרת סל שיקום אמרו לי שמחפשים עבורי עבודה במסגרת מוגנת ובליזוי. 66. בשנת 2025 בסביבות פסח סידרו לי להתחיל בעבודה בחברת שלמה סיקסט. סופסוף כל כך חיכיתי לזה אבל כל כך פחדתי מזה. מהרגע שהודיעו לי ועד שהתחלתי היו לי כמה אירועים. עבדתי הרבה על עצמי ולבסוף הגיע היום והתחלתי.

67. זה היה מאוד מאתגר, הייתי צריך ממש להילחם בעצמי, להתאים את הכדורים לסיטואציות ולנסות שלא להילחץ או להתפרץ.

68. בהתחלה מאוד התחשבו בי ונהגו בי בכבוד וקבלה. אבל עם הזמן המצב נהיה קשה יותר ויותר. היו לי אירועי חרדה והתפרצויות וכמה פעמים אמרתי שאני לא מגיע, שאני לא במצב וככה. אבל עבדתי וקיבלתי שכר וזה היה מאוד מחזק.

69. שחשבתי שאני כבר יכול להיות בחברה, אבל התברר לי שלא וההתקפים והחרדה הלכו והתחזקו והכעס הולך וגדל עד שראיתי שאני הולך ברוורס וגורם נזק

70. המטפלת והשיקום כתבו לי מכתב הפסקת עבודה ונאלצתי להפסיק בחודש דצמבר 25.

רצ"ב תלושי שכר בשנת 2025 ומכתב הפסקת עבודה מסומנים "14-15" בתיק המוצגים.

71. בלי יפה והילדים הייתי כבר עושה משהו אחר.

72. כמה פעמים באשפוז יום אמרו לנו שזה כמו תינוק שלומד על העולם. אני עדיין מאוד סובל ומתקשה, גם מהפגיעות האורתופדיות בכתף ובזרוע וגם למטה מהקרוסול והרגל, הכאבים לצערי עוטפים את כולי. אני חייב המשך מעקב, טיפול ותרופות שהפכו להיות בית ראשון שלי וחלק מהדברים שאני לובש כל יום.

73. במלחמה זה היה מאוד קשה, לא יכולתי אפילו לצאת בליווי, כי אם תתפוס אותנו אזעקה אני יכול להיבהל ולא להגיע בזמן למרחב מוגן או ליפול, כמו שכבר קרה לי.

74. הדבר היחיד שיש לי זה הרישיון נהיגה שנותן לי את האפשרות להתנייד ולמעשה מבדיל ביני לבין אותה בובה על חוט. כמו שהסבירו לי והדגישו אני כשיר לנהיגה רק במצבים מסוימים וכמובן לא תחת השפעת התרופות. לא מעט פעמים אני מוותר על נהיגה אם אני מרגיש שאני לא כשיר או אהיה לא כשיר בגלל טריגרים שלמדתי כבר להכיר.

75. לא תמיד אפשר לתכנן דברים כאלה אז קרה לי שעצרתי את הרכב בצד וביקשתי מיפה או מאחד הבנים שיאספו אותי. כשאני נוהג אני מנסה לנהוג כמה שיותר קרוב למקומות שיש בהם תחבורה ציבורית או רכבת ואז אם אני מרגיש שאני לא יכול

להמשיך אני עוצר וחוזר בתחבורה ציבורית. זה קרה לי וזה הכי בטוח וטוב לי. זה דבר שלפני האשפוז יום לא הייתי אומר ככה, למדתי לקבל את הנכות והתמודדות הקשה.

76. נדיר שכבר עזב את הבית לפני כמה שנים עדיין בא לעזור לי בביצוע מטלות הבית והליווי והטיפול שאני צריך. יפה באה על בסיס קבוע ועוזרת לי בטיפול בבית ובעצמי.

77. אני לאט לאט מנסה ללמוד לעשות יותר דברים בצורה עצמאית, כמו נכה שלומד להסתפק באברים שמתפקדים, ולמזלי אני לא חייב לקרוא ויכול להקליט הודעות או לבקש עזרה בהקלטה. זה מאוד טוב וחוסך לי את הצורך בלהקפיץ את יפה או עזרה על כל דבר קטן.

78. לצערי אני עדיין רחוק מלהיות עצמאי, אני מקווה להגיע לשם יום אחד. הצוות אומר שזה צעדים קטנים מאוד כמו של תינוק אבל לאט לאט יש שיפור אבל לפעמים זה צעד קדימה וכמה צעדים אחורה ונפילה.

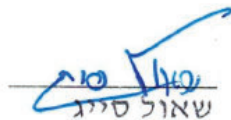
79. לפני התאונה הייתי אדם עובד, משתכר, מנהל את ענייני ועוד התאפשר לי לפנק את יפה ואת הילדים, לעזור לאחרים.

80. מאז התאונות ומה שקרה בגללן הפכתי לתלוי בזולת גם כמובן בפן הפיזי והנפשי אבל גם בפן הכלכלי. ההוצאות הרבות ותלות בקצבאות וגמלאות שלא מספיקות. חובות לבעל הדירה, חובות לרשויות, נאלצתי לפתוח את קרן הפנסיה שלי. אלמלא יפה והבנים הייתי נזרק לרחוב. אני עדיין חושש שזה יקרה.

81. החלום שלי לחזור להיות יותר עצמאי ופחות תלוי בכל התחומים, אני מנסה להיות מציאותי, הלוואי שהייתי יכול לחזור להיות עצמאי לחלוטין אבל לימדו אותי לקוות לתקוות קטנות כדי לא להתאכזב וליפול.

82. אני מאוד מקווה שאצליח להשתלב בעבודה ושאריוויח כסף. אני לא רוצה ולא יכול להיות תלוי כל כך ביפה והבנים, גם להם אין וגם להם קשה. אני מקווה שזה יקרה לא נותר לי דבר פרט לתקווה. תקווה שגם היום יעבור בלי תקלות. ועם מחר נתמודד מחר בתקווה.

הנני מצהיר כי זהו שמי, זו חתימתי ותוכן תצהירי אמת.

אישור

הנני מאשר כי ביום 20.7.26 הופיע בפני, עו"ד אריאל פרייברג, במשרדי ברחוב אבא הלל 7, ברמת גן, מר שאול סייג, המוכר לי אישית, ולאחר שהוזהר כי עליו להצהיר את האמת

וכי יהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא יעשה כן, אישר את נכונות הצהרתו וחתם עליה.

אריאל פריברג, עו"ד
מס' 62354, עו"ד